

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάττειται ὑπὸ τοῦ Ἰκκουαζίου τῆς Παιδείας ἕως τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, διηθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἀπαρτίαι καὶ ἀπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατρισταρίου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ἩΣΤΗΡΙΚΟΥ: Ἐτησίαι, ἔρ. 35. Ἐξάμηνος, ἔρ. 19. Τριμηνίος, ἔρ. 10.
ἩΣΤΗΡΙΣΤΟΝ: Ἀνάστασις Γρ. Α. 50. Ἀγ-
γίλιας, Κῦπρου καὶ λοιπῶν Ἀκουϊτῶν ἀσλίτια 10,
Ἀμερικής δολλάρ. 4. Δουκῶν χωρῶν φράγκα
γὰλλ. καὶ 25. Ἐξάμηνος καὶ Τριμηνίου ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΥΠΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην οὐδουήτου μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἐφορευτικῶν ἔρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β' - Τόμος 300ς

Ἔν Ἀθήναις, 11 Ἀπριλοῦ 1923

Ἔτος 45ον - Ἀριθ. 35

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ ΜΑΡΙΕ ΓΙΡΑΡΔΕΤ).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΗ'. (Συνέχεια.)

Τὰ μαθήματα ξανάρχισαν, ὡς πάντοτε, ἐκ τῆς ἀρχῆς δ' Ὀκτωβρίου.

Ἡ Ἰβόννη καὶ ἡ Ζίνα μὲ μεγάλη χαρὰ ξαναδιδάσκοντο.

Καθήμεναι φαντάζονται μὲ τί κέφι ξαναθυμώθηκαν τὸ καλοκαίρι ποὺ πέρασαν σὲ Νινιάρ, μὲ τίς τόσες περιπέτειαι!

Ρίχτηκαν μὲ ὄρεξη στὴ μελέτη. Ὅσοι ἀπ' τίς διακοπές, ἡ ἐργασία εἶχε καινοῦργιο θέλητρο. Τὴν ξανάρχισαν μὲ τὴν ἴδια εὐχαρίστηση, ποὺ, λίγους μῆνας πρὶν, τὴν εἶχαν ἀφήσει.

Μιά εὐγενικὴ ἄμιλλα παρακινούσε τίς δύο φιλενάδες καὶ σὲ λίγον καιρὸ ἡ Ζίνα ντὲ Φιρσοτά καὶ ἡ Ἰβόννη Δαγκράν ἦταν οἱ πρῶτες μὲς στὴν τάξη.

Ἡ Ζίνα εἶχε πολλές ἐλλείψεις καὶ μόνο ὕστερ' ἀπὸ ἀκούραστη ἐπιμέλεια κατόρθωνε νὰ διακρίνεται.

Ἐνῶ τὰ δύο κορίτσια πῆγαιναν τόσο καλὰ στὰ μαθήματά τους, χωρὶς νὰ ξέρουν τὰ παραβέβω, ἡ περιφημὴ δίκη τραβόσε τὸ δρόμο τῆς στὴ Βαλκανία.

Κάθε πρωί, ἡ πριγκίπισσα Βαλεντίνα εἶχ' ἕνα σωρὸ γράμματα, ποὺ ἀνοίγε πάντα μὲ τρεμούλα. Ἡ ἀγωνία τῆς τώρα πιά εἶχε γίναμι τόση, ὥστε δὲν ἔδωκεν ἔξω ποτέ, δὲν ἔτρωγε καὶ ἀπὸ μέρα σὲ μέρα γινόταν καὶ πὺ ἀδύνατη.

Ἡ Ζίνα παρακολουθοῦσε μὲ μιὰ κροφὴν ἔγνοια τὴν ἀλλαγὴν ποὺ γινόταν στὸ πρόσωπο τῆς θείας τῆς καὶ ἀρχισε ν' ἀντισυχῆ σοβαρὰ γιὰ τὴν ὑγεία τῆς.

Πέρασαν ἔτσι μερικὰς βδομάδες, ποὺ φάνηκαν αἰῶνες στὴν κυρία Φιρσοτά.

Τέλος πληροφορήθηκε πὺς ἡ ὑπερβολὴ τῆς θὰ διαζόταν τελει-

ωτικὰ τὸ πολὺ σὲ δεκαπέντε μέρες.

Ἡ πριγκίπισσα εἶχε μεγάλην ἀδυναμία. Ὁρῶς ἐλόκληρος περνούσε ἀσάλευτη σὲ μιὰ πολυθρόνα, μὲ τὰ βλέμματα στηλωμένα σ' ἕνα μακρὸν, φανταστικὸ σημεῖο.

Τῆς μιλούσαν, φαινόταν πὺς δὲν ἀκούγε. Κάθε φορὰ ὅμως ποὺ ἀντηχοῦσε τὸ κουδούνι τῆς εἰσόδου, πεταγόταν ἐπάνω καὶ ἔτρωγε στὴν πόρτα, ἐλπίζοντας νὰ λάβῃ ὀριστικὰς εἰδήσεις.

Τέλος τῆς ἔφεραν ἕνα χοντρὸ, σφραγισμένον γράμμα.

Ἡ Ζίνα ἐτοιμαζόταν γιὰ τὸ σχολεῖο, μὲ δταν εἶδε τὸ γράμμα, ἔκρινε φρονιμότερο νὰ μάλινῃ κοντὰ στὴ θεία τῆς.

Ἄλλωστε εἶχε καὶ ἀετὴ μεγάλη ἀγωνία νὰ μάθῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῆς Βαλκανίας.

Καὶ τὴν ἔμαθε: Ἡ αἴτησις τῆς κυρίας Φιρσοτά εἶχε ἀπορριφθῆ, μ' ὅλες τίς προσπάθειαι τοῦ κ. Ρεβάλ, καὶ ἡ περιουσία, ποὺ ζητοῦσε, ἔμεινε τελειωτικὰ ἰδιοκτησία τοῦ Στάμματος.

Ἡ δυστοχημένη γυναίκα, καθὼς ἔμαθε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, δὲν ἔβγαλε μιλιὰ. Σηκώθηκε, χύπησε μὲ τὰ χέρια τῆς τὸν ἀέρα καὶ ἔπεσε κάτω σὺν κεραινοπληκτῆ.

Ἡ μικρὴ βασίλισσα ἔτρεξε κοντὰ τῆς, τὴ φώναξε, τῆς ἔπιασε τὰ χέρια.

Μὰ ἡ κυρία Φιρσοτά ἔμεινε πάντα ἀναίσθητη. Κατατρομαχμένη ἡ Ζίνα ἔβαλε τίς φωνές.

Οἱ βοηθόαι ἔτρεξαν, σήκωσαν τὴν κυρία τους, τὴν ἔπλωσαν σὲ κρεβάτι τῆς, τὴν ἔτριψαν μὲ κολώνια.

Μὰ ὅλα τοῦ κάκου. Ἡ λιποθυμία ἐξακολουθοῦσε.

Φώναξαν βιαστικὰ ἕνα γιαντρὸ, καὶ αὐτὸς, μὲ πολλές προσπάθειαι, κατόρθωσε νὰ τὴν συεφέρῃ. Ἄνοιξε τὰ μάτια τῆς, ἔκαμε μιὰν ἀρίστη χειρονομία, ἀλλὰ καὶ ἔπεσε σὲ κατὰστασι ἀναισθησίας.

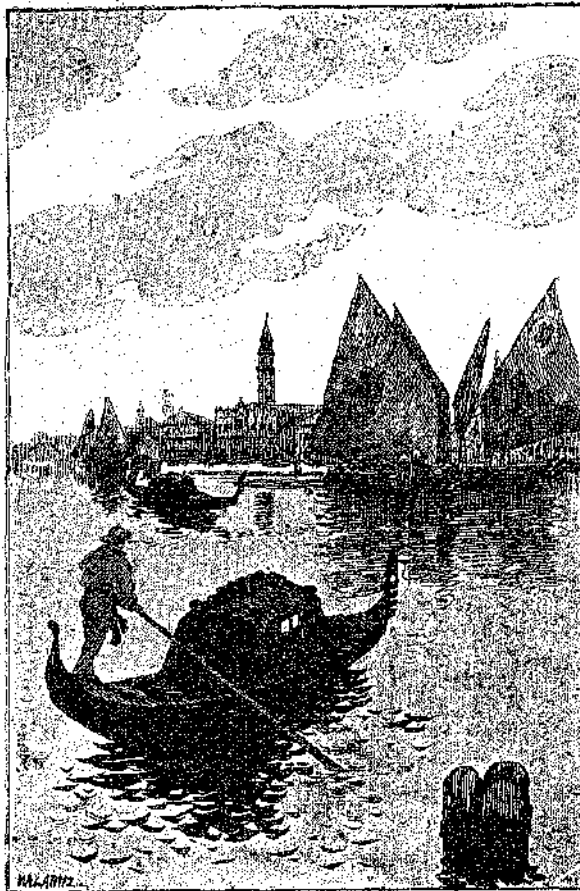
Ἡ Ζίνα, μὲ βλέμματα γεμάτ' ἀγωνία, πολέμοδος νὰ διαβάσῃ στὸ πρόσωπο τοῦ γιαντροῦ. Ἐκείνος ὅμως ἔμεινε σοβαρὸς καὶ ἀπαθής.

Ὅσοι ἀπὸ μιὰ ὄρα σκεδόν, ἀπὸ ἔδωκε ὅλες τίς ὀδηγίας ποῦς νὰ δώσῃ, ὁ γιαντρὸς ἔφυγε καὶ ἔκοιμήθηκε πὺς θὰ ξαναγινόταν τὸ ἴδιο βράδυ.

Ἡ ἡμέρα πέρασε ἀργὰ καὶ μεταγολικὰ.

Ἡ Ζίνα δὲν ἀφῆσε στιγμήν τὸ πρὸν ἔφαλο τῆς θείας τῆς, ποὺ φαινόταν ἀποκοιμισμένη βαθειά.

Κάπου-κάπου, ἡ πριγκίπισσα ἀνοίγει τὰ μάτια καὶ ἔλεγε λόγια ἀσυνάρτητα, γεμάτα παράπονα.

«Πῆγε τέλος στὴ Βενετία...» (Σελ. 266, στ. α')

Στις ξη φάνηκε πάλι ο γιατρός, ζανακοίταζε την αρρώστη και δήλωσε ότι, όπως είχε φερόθη, επρόκειτο περί εγκυφαλικού πορσετού.

Η Ζίνα άκουσε με τρόμο αυτή τη διάγνωση.

Εγκυφαλικός πορσετού... Ηξερε πόσο σοβαρή ήταν αυτή η αρρώστια, γιατί θυμόταν ότι το παιδάκι ενός αδελφού, στη Βαλκανία, είχε πεθάνει απ' την πορσετού αυτό, αφού όποιος ήθελε τραπέζι.

Κι' η καρδιά της πήγαινε να ραίσει: φοβερές έρωτήσεις είχαν γεννηθή εαφνικά στο μυαλό της: αν η πριγκίπισσα δέν γινόταν καλά;... Αν κείθαινε σαν το παιδάκι του αδελφού ή σαν τη φτωχοούλα τη Θανάσι...

Ενωσίως ένα ριγος: Τι φοβερό θάρος έπεφτε στους ώμους της, που ήταν τόσο άμαθοι! Αρρώστια, οικονομική καταστροφή, ύστερα μοναξιά κι' έρημια μες στον κόσμο!

Ένα χρόνο νωρίτερα, ήταν ακόμη Βασίλισσα της Βαλκανίας. Ήσαν το χιλιοχαιδεμένο παιδί, που προσπαθούσαν να μαντεψούσαν τα κάρτινα του, για να τ'εκανοποιήσουν πριν έκδηλωθούν. Άρχοντες να συγκώση το δαχτυλάκι της, για να μαζεύουν γύρω της δέκα δημητέες, που περίμεναν σκυφτοί διαταγές.

Κι' τώρα... Ήσαν μοναχή σ' ένα μέτριο σπιτάκι, μοναχή με την αρρώστη θεία της, έχοντας επάνω της όλες τις εδόνες και με οικονομικά, που από μέρα σε μέρα θά την έφεραν σ' αδιέξοδο.

Ο γιατρός σόατησε να πάρουν μια γυναίκα, για ν' άρρωσθ, γιατί η Ζίνα, μαζί με την καμαριέρα, δέν έπαρκούσαν.

Η ξένη έρχόταν το βράδυ, άγρονοδος, και έφευγε την αύγη. Τότε, με τη σειρά της, την ανεκδιήστοδος η Ζίνα.

Ένα πρωί η Ζίνα, ξέβγαλε το γιατρό ως τη καγκελόπορτα του κήπου.

— Άχ, δέν έξερα πως με τυραννεί η άθεοπαίδη! είπε στο γιατρό. Πήτε μου πως θά πάη καλύτερο, πως θά γυιάνη.

Ο γιατρός κοίταζε το συγκινημένο πρόσωπο, που τον κοιτούσε σά να κρεμόταν απ' τ'α χείλη του, και γόρρισε το κεφάλι.

— Καμμένο κορίτσι, είπε, τίποτα δέν μπορούμε να ποίμε με άπόλυτο τρόπο... Χρεωστώ ώστόσο να εας προαιδοποιήσω ότι ελα μπορεί κανείς να τ'α περιμένη...

Είδε τ'α γλοκά της μάτια να γεμίζουν δάκρυα και καταρρέθηκε το επάγγελμά του.

— Μην άπελπίζεσαι, παιδί μου: ο Θεός δέν άφήνει κανένα.

— Αλοιμόνο, φιδόριος ή Ζίνα. Δάμοδ δίνετε λοιπόν καρμιάν έλπίδα;

Έκείνος κούνησε το κεφάλι, έκλεισε την καγκελόπορτα κι' έφυγε.

Την παρακολουθούσε με το βλέμμα, κι' ύστερα έπεσε άποκαρτωμένη σ' ένα μπάγκα.

Έμεινε μια στιγμή εκεί, είνω τη λίκνιζε το δροσερό άεράκι, που της φούσος θήρυχα τ'α μάγουλα και τ'α μηλίχια που έκαιγαν.

Μά το καθήκον την καλούσε: σηκώθηκε, έτριψε λιγάκι τ'α μάτια της κι' έτρεξε στην κάμαρα της αρρώστιας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΘ'

Πάει το δαχτυλάκι

Πέρασαν έτσι πολλές μέρες. Η Υβόννη Λαγκράν, μαζί με την κυρία Έριω, έρχόταν τακτικά και ρωτούσε για τ'α αρρώστη. Οι έπισκέψεις τους αότες έδιναν κάποιο κουράγιο στη Ζίνα, που είχε τόσην ανάγκη από τη συμπάθειά τους.

Έστειλαν στην πριγκίπισσα ένα σφραγισμένο γράμμα... (Σελ. 273, στ. 6.)

Η χρονιά πλησίαζε να τελειώση. Θά ξαναρχόνταν σε λίγες μέρες αργότες, για δεύτερη φορά, από τότε που η πριγκίπισσα κι' η ανιψιά της είχαν εγκυκαταστήσει σ'α Παρίσι. «Μαύρες γιορτές, με τ'α αλήθες αα, συλλογίζεσαν η Ζίνα. Ποιος ήξερε τι της έμελλε να ιδή τις ήμέρες των Χριστουγέννων και της Πρωτοχρονιάς.

Και όμως! Στις 31 Δεκεμβρίου, την ήμέρα που τελείωζε τ'α χρονιά, η πριγκίπισσα Βαλεντίνια έδωσε μια εαφνική βελτίωση. Ο γιατρός δήλωσε ότι ο κίνδυνος είχε περάσει. Πρόσθεσε πως η άναρρωση θάταν άσκολη, θ' άπαιτούσε καιρό και θάχε πάντα φόβο να ξανακαλήση. Μά μοναχά η λέξη «άνάρρωση» έφτασε για να ρίξη θάλασμα στην καρδιά του κοριτσιού.

Ήταν γεμάτη άνακούφιση και χαρά.

(Έπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟΔΗΜΙΑ

Απομυσήμερο καλοκαιριό — όταν έφευγα για το ταξίδι της αποδημίας το θλιβερό. Μπροστά μου άπλωνότανε μια κατάλευκη στριμμένη γραμμή, φλεγόμενη κάτω από τ'α άδυσώπητο ήλιο του Τουλίου: ήταν ο δρόμος που έπρεπε να πάρω για τ'α σ'α, μονάχος κι' έρημος, χωρίς συντροφιά, μακραινώντας από το γενέθλιο τόπο. Όταν θάφτανε στο γαφύρι, κι' έπειτα, σάν θά περνούσε το γαφύρι, τ'α σπύια θάρχιζαν να γίνονται πιδ άβέβαια, σάν να μαζεβόνταν κλεισμένα στον έαυτό τους, διπλοκλειδωμένα μέσα στην ίδια τους έπιμονή. Τά νερά, που άκινητοόσαν ήσυχα, θά παίρναν άλλοκοτους χρωματισμούς, σά ν' άντιφάγγιζαν σ'α δάθη τους: τις πολυποικιλίες άκροβαοίσε των στοχασμών μου. Έπειτα ο Σταθμός: οι μακριές γυαλιστερές γραμμές του τραίνου: τ'α κοριτσάκια των άθροφύρων άκομπιζμένα σε μια γωνιά: οι άραιοι ταξιδιώτες, που θά κοιμόντανε μέσα στην καίθουσα άναμονής, κωδωριασμένοι δίπλα στις άποκατεές τους: τ'α στόλοι του τηλεγράφου, που έχάονταν άνάμεσα σ'α κισριά: ο έλατώνας με τ'α καλόσατη, σάν μακρονή μελωδία, σείρα των άποχρώσεών του, από τ'α σάν έπιασμο άσμη, ως τ'α βελούδινο θαυοπράσινο: κατόπι τ'α τραίνο: η κίνηση, ο θόρυβος, ο γαέτος ζωή, — ο ά σάν όνερο: μια δού σφυριγματιές, τ'α άγκορόχημα των τροχών πάνω στις γυαλιστερές γραμμές, τ'ο θάμπωμα των ματιών από τη μόλις συγκρατούμενη λάμπ, ένα έλέμμα άόμα προς όλα τ'α γνώριμα και τ'α καλιά. — Αντίο πατρίδα!

Απομυσήμερο καλοκαιριό, όταν έφευγα για το ταξίδι της αποδημίας το θλιβερό. Η κληματαριά γεμάτη άγουρα εσμηπιά κι' όλοπράσινα φύλλα έσκιωνε τ'ο παραθύρι της κάμαρας μου. Στο γαίσωμα η γλάστρα με τ'ο βασίλικό βρισκόταν άπόστη. Για μια στιγμή, όχι μεγαλύτερη από τ'η διάρχεια της γοργής άστεραλης, κερνάει απ' τ'ο νοδ μου η όατασία: η σείρα των κερασμένων βραδυών με τ'ο κατάργορο φεγγάρι στον γλαυκόν ούρανό, όταν, άκκομπιζμένος στο παραθύρι έκείνο, άκουγα τους μακρινούς θορύβους της πόλης, κοιτάζοντας τους λαμπρούς άστερισμούς, που άγροπνύονταν σάν καλόβολο: κι' ένειλόι θεσι, μεσ' τ'ην άκόμανη και μεγαλόπρηη σιγή της νύχτας. Τώρα τ'ο παράθυρο θά μένη κλειστό. Η κληματαριά θά γέρνει όπως πάντα, όποικονομική, άπάνωθ'α του και τ'ο φεγγάρι θ' άτηκώνη κάθε βραδυά τ'α πληθωρικά της εσμηπιά και τ'α όλοπράσινα φύλλα της.

Στη στέρνα τ'ο νερό θ' ά λέει πάντα τ'ο τραγούδι της σιωπής του. Η πολιτεία θά στέλνει άδιάκοπα τους μακρινούς της θορύβους και τις άντιφάγγιές των πλοέσιων φώτων της, και μόνο έχώ θά λείπω στην ξενιτειά, κάτου από τ'ο ούρανό άλλων τόπων, μά πάντα κάτω από τ'ο ίδιο φεγγάρι και κάτω από τους ίδιους λαμπρούς άστερισμούς, που άλλμονι! δέν θά μιλούν πιδ έπως πριν στην καρδιά μου, τ'η γεμάτη από τη νοσταλγία και τ'η φροντίδα του γορισμού.

Απομυσήμερο καλοκαιριό — όταν έφευγα για το ταξίδι της αποδημίας το θλιβερό. Πήρα τον άγρο στριμμένο δρόμο μονάχος κι' έρημος, χωρίς συντροφιά.

Τι σπύια χάονταν σε μιάν άγνη όνειρο. Κι' η φλεγόμενη θαλασσα έκμηδανίζονταν σ' ένα δράμα μακρινό. Ένα γέριχο χέρι κάπου άκορο μαντήλι άνέμιζε τρητορα στην άντικρινή ακρογιαλιά. Το τραίνο ήθε. Σε λίγο σβήριζε — μια, δύο: οι τροχοί άρχισαν να κολούν επάνω στις μακριές γυαλιστερές γραμμές, τα βαγόνια να κρδώνονται μεσ' στον έλαϊώ α. — Καμμένη μητέρα!

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ «ΜΙΚΡΕΣ ΨΥΧΕΣ» (*)

ΜΙΑ ΑΝΘΟΠΩΛΙΣΣΑ

Date lilia...

Η παιδούλα περπατούσε σιγα, τοίχο-τοίχο, μεσ' στον στενό και άκονόνιστο δρόμο των έμπορών.

Δέν κοιτάζε τ'α μαγκιτά, δέν σήκωνε τ'α μάτια της σ' αυτή τη μακρυνά κορδέλλα του ούρανού, που φαινόταν άνάμεσα απ' τ'α φηλά σπύια, δέν έδλεπε οβιε μπροστα της. Κοιτάζε τις πέτρες, σα γα τις μετρούσε.

Βηματίσε, χωρίς να φροντίζη για τ'η λάσπη του λιδοστρωτού, για τις σπρωξίες που της έδιναν, για κάποιο άλαξι που σπανία περνούσε. Όταν έφτασε στην έκκλητοβόλα του Τσεργίλιο, άντικρύ στο άγαλαμα «Ίδε ο άνθρωπος» του Χριστού, που ήσαν ντομενος κοκκίνα, με τον ακάνθινο στεφανο, με τ'α μάτια τ'α γεμάτα δακρυα, τ' ακίνητα, με τ'ο μετωπο και τ'ο στήθος λερωμένα από πηγμένο αίμα, η παιδούλα τοβήριζε ένα έλεμμα άδιάφορο και γόρρισε πίσω με τ'ο ίδιο ψυχρο της βήμα.

Ήταν μια ζητιάνια. Παινοδοσι, κρδώνως, διψούσε. Είχε τις γαμπές γομύες,

(*) Η Μαθητοική Σείρα, η συγγραφέας των «Μικρών Ψυχών», είναι Έταλική και έχει μεγάλη θέση στην Ίταλική Λογοτεχνία ως μυθιστοριογράφος. Γεννήθηκε όμως σ'α Παύσα και, κατά περιεργή όδηγηση, στο ίδιο σπιτι άκου γεννήθη κι' ο μεγάλος μας ποιητής Κωστής Παλαμάς. — Σ. τ. Δ.

τ'α ποδαράκια της έσπόλητα, γεμάτα λάσπας. Έκείνη την παγωμένη μέρα του Φλεβάρη, δέν φορούσε παρά μια μπλοόζα κι' ένα κιντό μεσοφόρι, λεπτό και έσοκιόμένο, δεμένο σ'α ζώνη της, μ' ένα σπάγκο. Είχε τυλιγμένο τ'ο λαιμό με μια κουρελιασμένη σάρπα, κερφισωμένη με μια «παρμάνια». Τιποτ' άλλο. Ήταν πολύ άδονατη, σχαδόν μαραμένη.

Από μέσ' απ' τ'α σκισίματα της μπλοόζας και του μεσοφοριού, φαινόταν μια σάρκα άναμικιά, μελανιασμένη, και κάτ' απ' τ'α σάρπα θγαίναν έξω τ'α δυά όποκλειδία, σά νάθελαν να τρωπήσουν τ'ο δέρμα. Οι πλάτες ήσαν μοτερές, γορμένες, σάν εις πλάτες έκείνου, που κερμποριάσει, γιατί κρδώνει, ή γιατί θέλει να προδ'η τοδ σπασμού του στομάχου του. Ένα πρόσωπο σάβηρο κ'ι βαρό, που τ'όθαφε τ'ο ήλιο μολούδεντο χρώμα του σώματος τ'ο μικρό της μέτωπο ρυτιδωμένο τ'α φρόδια της άριεμένα τ'α μάτια της πολύ μεγάλα, με σταχτιά τσίνορα, με κύκλο μελανό γύρω, μακρουλά και βαθειά σκληρή και φοχρή ήσαν η όψη της, ποδούλαζε με γυνάικας κισλά: τ'ο στόμα στενό, κλεισμένο, τ'α χείλη της βουβά και χλωμά, με δυά λάρες σεις γωνίες. Ήταν έπτά χρονών.

Κάποτε είχε κι' εκείνη μια μητέρα άδονατη τ'ο ήλιο, κι' οδ'η ζητιάνια. Γόρριζαν κι' οι δυό τους σεις δρόμους του Πάρτου, ζητώντας έλεημοσύνη. Έτρωγαν κάποτε ψωμί και κερμώταν κάτω από μια σκαλα, σ' άχυρα, και τότε η κόρη έγερνε τ'ο κεφάλι σ'α γόνατα της μάνας.

Ύστερα η μητέρα πέθαν' από τ'ο ροή παιδούλα έμεινε μόνη, σεις πλάκες του λιδοστρωτού. Δέν έλαφε, δέν φώναζε, δ'ηθε να γορέψη έλεημοσύνη, δέν είπε τίποτα: κείνη την ήμέρα δέν έφαγε και κοιμήθηκε στο έκαθρο, σ'α σκαλοπατία της εκκλησίας: της Πόρτα νόδης, κωλοουριασμένη σά σκολι. Τρία χρόνια ζούσε την ίδια ζωή. Δέν ένώριζε τίποτα, δέν θυμόταν τίποτα, παρά μ'άν άταλείωτη μέρη, που πάντοτε πεινόδσε. Από τ'ο πρωί άρχιζε τις περιπλανήσεις της. Η όδός των έμπορών, ένας μαίρβος, σκετεινός είτοφάτος, ήσαν τ'ο σπιτι της, κι' εκείνη άγνώριζε όλους τοδς δρομάκους του, τ' άδιέξοδο στενά, που της προξινούσαν φόβο τ'α ζοφερά μαγαζιά, τ'α βρωμερά τ'α δαλάκια, τις μικρές και μαύρες πόρτες τις φωτισμένες άπ'αυτα σταχτι φως, τ'α κωιερά σκαλοπατία.

Πηγαίνονόταν, χωρίς να σταθ'η από την πλατεούλα της Πορτανόδης, απ' όπου έσκινούσε, έως τ'ην καπέλλα του Τσεργίλιο, όπου έφθανε. Σταματοόσε στην πλατεούλα του Πάρτου, έκανε μια μικρή βόλτα, έφθανε σ'α ε'Αρχαιο

Βίβρο», έδινε μια ματιά σ'α ήγαλι του Άρίωνα, πουναι στημένο εκεί κι' ανέβαινε από τ'ο Μετσοκονόνος, δουτώντας τ'α πόδια της σ'α γαλάζια, τ'α κόκκινα ή τ'α μενεζεδένια απ' τοδς διαφειάδες νερά, που δουλούσαν έκαι σιμά, γύρω απ' τ'α μαύρα καζάνια, κώνωντας ένα παραέερο θόρυβο. Αφού έφθανε εκεί, δέν έπιχειρούσε να πάη πιδ μακρυνά και ξανακατέβαινε σ'α ε'Εμπορούς: δέν έριγγε ούτε μια ματιά σ'ην άνοιγμένη ταβέρνα, πουδαν κάτω από μια σ'αά, όπου τηγάνιζαν φάρια και επαστέτες (1), όπου σκερπούσαν οι ζωντανές μαρωδιές απ' τ'ο «σοφρίτεο» (2) κι' οι δυνατές εδωδιές από τις «παστινάκες» (3) με τ'ο ζεϊδι.

Έστριβε δεξιά από ε'άπότομα σκαλοπατία της Αγίας Βαρβάρας, σκαρφάλωνε έως τ'ο περιφρημο εργοστάσιο των μπισκοτόων, άλλα τ'α μπισκοτόα της άνοιγαν την όρεξη κι' έφευγα γρήγορα. Σ'α καταβόσκια σκαματοόσε ατέγαντι στην πόρτα των λουτρών, κοιτώντας μια δεξαμενή από τεχνητό μάρμαρο, που δέν είχε μέσα νερό, μά όπερ σκηκωνόσαν ένα είδος δέντρου, σά μηλιά, μεμακρυνά πράσινα φύλλα. Έξακολουθοόσε τ'ο δρόμο της έως τ'ο Τσεργίλιο και ξαναγόριζε, με τ'ο ήλιο πάντοτε προφυλακτικά της όημα, άγγίζοντας τοδς τοίχους, γλυστρώντας άνάμεσα απ' τ'α πόδια των διαβατών. Έκείνοι οι μικροί δρόμοι, έκείνη η στενοποπιά, έκείνη η φτώχεια, κείνα τ'α σπύια ποδούλαζαν απ' τ'ην άγρασία, αότες οι άκηρες μαρωδιές, αότες οι έποικτες πόρτες, κείνα τ'α διαφειάδικα, αότη η έλλειψη τ'ο ή ίου, αότες οι τοκογλοφικές φροισογωμίες των Έμπορών, αότες οι συγχωσμένες φροισογωμίες των παλατών τους, ήσαν ο κόσμος της. Αιθθαόταν με κάποια κροφή χαρά, με κάποια έπιθυρία, ότι άπαν ά'α τ'ην Αγία Βαρβάρα, πιδ πέρα απ' τ'ο Μετσοκονόνος, πιδ φηλά απ' τ'ο Τσεργίλιο, σ'α τέλος της όδου Πρηγκίπισσης Μαρταρίας, ήσαν ένας άλλος κόσμος, μ' αότη φοβίαταν να πάη σ'α δρόμον αότο, τ'οδε είναι άγριο φάδα. Ακόμα και δώ-πέρα σ'α ε'Εμπορούς, φοβόταν τις άλλες ζητιάνες που τ'ην έδαργαν, τ'αδες σκεπούς που μπορούσαν να τ'η φυλακίσουν: μά έκείνη ήταν άρεκτα πονηρή για να προφυλαχτ'η απ' αότους τοδς κινδόνους. Έκεί πέρα όμως ο κίνδυνος ήταν άγνωστος.

(Έπεται τ'ο τέλος)

[Μαθητ'η Σείρα]. ΣΠ. Α. ΑΝΙΝΝΟΣ

(1) Παστέτες — ένα είδος από μικρές πητες, που φτιάχνουν στην Έταλία κι' άπάνω στις όποιες βάζουν ψάδια. Στη Νάπολη λέγονται «μουσινοβέτες» (2) «σοφρίτεο» = φουκατό (3) «παστινάκες» = είδος φαγητού από ψάρι, φτιαγμένο με τ'ο ζεϊδι. — Σ. τ. Μ.

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΝΗΣΥΧΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΕΙΝΑΙ μια παρομια που λέει: «Θέμου, μη δόσης του παιδιού τα βάσει (δσα βάσει δηλαδή) ο νους της μάνας». Κι' αλήθεια» όταν το παιδί λείπει και δεν γράφει όταν άργη και δεν φαίνεται...

Διαν άδιαθετή κι' ο γιατρός δεν ήρθε άπόμα, πόσα κακά δεν περνούν από το νου της μάνας που άνησυχεί! Μην έπαθε τοούτο; μην έχει έκνετο; Η φαντασία, κινούμενη από το φόβο, δουλεύει ζωηρότατα. Και πλάττει τα χειρότερα, τα φοβερότερα, τα παισιότερα. Κι' ίσα-ίσα από τη ζωηρότητα της άναπαράστασης, ή δύστυχη μάνα τα βλέπει οάν πραγματικά. Δεν είναι πια μια ύποψία: είναι σχεδόν μια βεβαιότητα. Δεν μένει παρά ένα χνος ελπίδας. Η άνησυχία κατατά άγνόνια...

Την παρομια έκείνη συλλογίστηκα και προχθές, που βρόθηκα σ' ένα φιλικό μου σπίτι, σε συγμή τέτοιας άγνόνιας. Η Εδριδική, το μονάκιφο κορίτσι των φίλων μου, είχε βγεί το πρωί στις δέκα, για να πάη στη δασκάλα της. Κι' ήταν μια ή-ώρα, κι' άκόμα να γυρίση! Τι είχε γίνει; Ποτέ δεν είχε άργήσει τόσο στο γαλλικό αυτό μάθημα. Δώδεκα και τέταρτο, μισή το πολύ, ήταν σνήθως πίσω. Και στή μια καθόνια στο τραπέζι. Πώς σήμερα ήρθε κι' ή-ώρα του τραπέζιού κι' ή Εδριδική γύριζε άκόμα έξω; Περίεργο, ανεξήγητο, ύποπτο. — Μην έπηρε, μετά το μάθημα, στα μαγαζιά; — Δεν έπρόκειτο να πάη. Έπειτα στή μία τα μαγαζιά κλείνουν. — Μην την βρήκε ο θεός της στο δρόμο και την πήρε σπίτι του να της κάμη το τραπέζι; — Θα μηνόσε, θα τηλεφωνόσε. Δεν το ξέρε πώς άνησυχούμε; — Μην πήγε στή; Μαρκίνας, κι' επειδή είναι μακριά; ... — Α, μπά! δεν είχε λόγο; χτες ή Μαρίνα ήταν έδω. Κι' ή μητέρα έξαφρα: — Μην έπαθε τίποτα το κορίτσι; — Όχι, καμένη και σό! άπανιά ο πατέρας. Τι θα πάθη, κοτζά κορίτσι; Κι' όμως—είμαι βέβαιος—τοδ περνή κι' άυτόνου ή ιδέα κανενός δύστηχί-

ματος. Κι' άπόδειξη ότι τα παρθεμεί, για τα τα βρή τάχα άδύνατα και να καθον- χάζη τη μητέρα, πράγματι όμως για να ήσυχάζη, να παρηγορηθή αυτός ο ίδιος.

— Τι, να την έκλεψαν; Στήν Αθήνα, δόξα σοι ο Θεός, δεν υπάρχουν ληστές... Να της ήρθε ήλωση, λογοθυμία, άποπληξία; Δεν είναι καμμιά γριά, ούτε κανει και τόση ζέστη σήμερα... Να την σλάκωσε κανένα τράμ, κανένα αυτοκίνητο; .. Έννοια σου κι' αυτή προσέχει. Δεν κάνει τρέλλες και τα μάτια της τάζει τίσοσερα... Να ιδ- σκασε από το σπίτι; .. Αμ ξέρε πώς δε θα βρή άλλου καλύτερα.

Κι' ο πατέρας τέλειως με γέλια. Μα πού να γελάζη κι' ή μητέρα! Η- λωση, λιποθυμία, άποπληξία, βέβαια όχι. Μα ένα τράμ; .. εν' αυτοκίνητο; Δόσολο ήταν; .. Όσο και να προσέχη κανεις... έδω στήν Αθήνα...

Κι' ή μητέρα προβαίνει πάλι στο παράθυρο να έπισκοπήση το μακρό δρόμο, πέρα, δσο φτάνει το μάτι της. Φαίνεται; Έρχεται; ..

— Α, να! .. Σα να να αυτή.. Να, να, αυτή είναι! .. Έρχεται! ..

— Δόξα σοι ο Θεός! φωνάζει ο πατέρας, με ειρωνεία τάχα, αλλά με άνακούρσιση.

— Α, δεν εν' αυτή! .. Φορεί άσπρο καπέλλο, κι' ή Εδριδική έβαλε σήμερα το κόκκινο.

Ο πατέρας κατοουριάζει. Θυμώνει μάλοτα:

— Έλα μέσα τώρα, φωνάζει, μην πάθης ήλωση έσύ! .. Θάρθη, τώρα θα θάρθη... Έννοια της όμως κι' έγώ θα της δείξω! ..

— Να, να, συμφωνεί ή μητέρα. Να τη μαλώσης γερά, να μη μās το ξανακάνη αυτό! .. Δεν είναι δά κι' ή πρώτη φορά! .. Νάχεται στήν ώρα της, τυχικά, ή να μās το λέχ, όταν πρόκειται να γυρίση. Τι άνησυχία εν' αυτή; Πώς έγιναν τώρα τα παιδιά; Τίποτα να μη λογαριάζουν!

Όσοι ή ώρα περνόσε κι' ή κυρία Εδριδική άκόμα. Μία και δέκα, μία και τέταρτο, μία και έκοσι... Τι έγινε λοιπόν; .. Α, μα καταντόσε σοβαρό. Κι' ο πατέρας άρχισε να συλλογιέται, πώς έπρεπε να πάη τοδ δρόμου και τα οπκια, γυρεύοντας το χαμένο του κορίτσι. Έδισταζε όμως. Δεν ήταν και ντροπή; Τι θα λέγαν, εκεί που θα πήγαινε να ρωτήση; Η δασκάλα, ο αδερφός του, ή Μαρίνα .. «Αντά σου κάνει ή κόρη σου; Φεύγει και δε λέει που πάει; .. Ωραίο τρέπος! .. Ωραία άνατροφή!»

Έτσι ο πατέρας περιμένει, άνησυχεί και θυμώνει. Ας τη βάρθη, και θα της δείξη αυτός! Θα της δόση κατόδα, που θάναι έλ, δική της! Για τη μητέρα, μη ρωτάτε πιά! .. Έ-

κανε οάν τρελλή. Από το ένα παράθυρο έτρεχε στέλλο. Τάβαζε με τον άντρα της που δεν κουνιόταν. Ηθελε να στείλη την άνησυχία. Ηθελε να βάλη το καπέλλο της να τρέξη αυτή. Κι' ήταν πια βέβαιη πώς, έλενη την ώρα, ή Εδριδική... δεν ζούσε. Η τουλάχιστο πώς ξεφυγούσε, πληγωμένη, συντριμμένη, λυαμένη.

Κι' έξαφρα: — Έρχεται! .. Έρχεται! .. Ηρθε! Το φώναζε από πάνω ή άνησυχία.

Τρέχουμε δλοι στο διαδρομο, στο κεφαλόκαλο. Σε λίγο άκούμε στη σκάλα εν' ανέβασμα φαιρόδ και γοργό. Και μās παρουσιάζεται μια Εδριδική, ιδρωμένη λιγάκι και σκουπισμένη, με γελαστή κι' άνθοσιόλιση.

Ανεβαίνοντας μιλά, κελιάδει:

— Άργησα, .. Έ; .. Άνησυχήσατε; Δεν έφάγατε; .. Έγώ έφαγα... Η Μαντάμ ήταν άρρωστη... Και μπήκα στο τραμ και πήγα στοδ θείον... Με κούτησαν στο τραπέζι. Και θα καθόμουν άκόμα, αν δεν φοβόμουν πώς θάνησυχούσατε...

— Καλά το είπα έγώ! φώναζε τότε ο πατέρας. Η μαμιά σου μόνο άνησυχησε. Έγώ όμως καθόλου. Τέλος πάντων! μην το ξανακάνης αυτό, γιατί ή μαμιά σου φαντάζεται ένα σωρό κακά.

Αυτό ήταν όλο το μάλομα! δλη ή φοβερή και τρομερή κατόδα!

Το είπα ύστερα τοδ φίλον μου και μου άποκρίθη:

— Τι τα θές! Η χαρά των γονέων, τη στιγμή που άνησυχούν για το παιδί τους και το ξαναβλέπουν... ζωντανό, είναι τόση, που δεν τοδ μένει πια θύσος για μάλομα.

Ένα είδαλομένο όμως παιδί αυτό πρέπει να το καταλαβαίνη. Και ποτέ να μη βάζη τοδ γορείς του σε τέτοια άνησυχία, σε τέτοιο μαριόριο...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΝΗΘΟΥ ΟΡΑ ΘΑ ΨΕΩΣ

Μου θυμώσε τη βαρυχειμωνιά, βουβή συννεφιασμένη άπόψε έπέρα. Τα πέλαγα έχει κλείσει ή σκοτεινιά κι' είναι θαλό το κύμα... μες σ' αϊθέρα, μες σε γαλάζιο αϊθέρα, τα φτερά, ή άλκυονίδα τώρα δεν τάλώνει. στα νεκρωμένα, σ' άψυχα νερά καμμιάς βαρκούλας το πανι. και ζώνει Κι' έχει το κάστρο ζώσε ή κατοχνιά κι' ένας Κορημός τα κυπαρίσσια πέρα. Μ' ο θυμώσε τη βαρυχειμωνιά, βουβή, συννεφιασμένη άπόψε έσπέρα! ..

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

(Μοθιοκόρημα τοδ Άναδη- μαίνοδ JULES SANDEAU)

ΚΒ (Συνέχεια)

Της έπιασε τα δού χέρια και γελών- τας της είπε:

— Να, άγάπη μου! είσαι στο σπίτι σου! Το κήμα αυτό είναι δικό μας.

— Αλήθεια; .. Αχ, θε μου! Μα πώς;

— Απλούστατα σου το άγόρασα! Δεν έγραφε πώς ή έπιθυμία σου ήταν να είχατε μια έσοχη σαν κι' αυτή;

Από τότε ήταν και μένα τένειρό μου.

Ηθελα να μπορέσω μια μέρα να σου την προσφέρω. Εδώχας οι δουλειές μου πήγαν καλά. Και κατά καλή τύχη πάλι, το κήμα αυτό πουλιέται. Το άγόρασα. Έτσι έγινε και των δού μας ή έπιθυμία. Τώρα αυτά όλα είναι δικά σου. Είσαι κυρία έδω μέσα, τελεία νοικοκυρά. Εμπρός λοιπόν! Πάμε στο τραπέζι! Κι' έχω μια πετινα, ξέρεις!

Α, θα φάμε και θα ποθμε καλά!

Μπήκαν κι' οι τρεις στή βίλλα, πέρασαν στήν τραπεζαρία κι' έκάθησαν στο στρωμένο τραπέζι.

Σας άφινω πια να φαντασθήτε τη χαρά τους!

ΚΓ

Ανατροφή κι' εκπαίδευση τοδ Στέφανου

Στον τερπνό έκείνο παράδεισο έμειναν ως το τέλος τοδ φθινόπωρου κι' ο καθαρός άέρας της έσοχης ώρλησε το Στέφανο, που ξανάγινε όπως ήταν στο Πουλίγγο.

— Δεν είναι το ίδιο κι' έδω; ρωτούσε ο μικρός.

Η κυρία Είρήνη περνούσε τις ώρες της και διασκεδάσε στον κήπο. Φύσεσε τριανταφυλλίες, εκθαίριζε τα δεντράκια, έγχεδίασε με τον κηπουρό και δενδροστοιχίες, ίσοπέθωνε τις άνωμαλίες τοδ έδάφους και δεν έπιασε να περιποιηθεί και να προσέχη το μικρό της βασιλέτο. Ο

Στέφανος, έννοια, τη διαβάσε κοντά της, ή έπαιζε τα παιχνίδια του.

Το κήμα δεν ήταν πολύ μεγάλο. Σε λίγα λεπτά μπορούσε κανείς να το περιγυρίση. Στή μητέρα όμως και στο παιδί φαινόταν άπέραντο. Κι' είχαν τόση εύχαριστηση που ήταν δικά τους!

Ο πατέρας, κάθε πρωί, πήγαινε με το σιδηρόδρομο στο Παρίσι. Και κάθε έβδομο γύριζε. Η γυναίκα τοδ κι' ο Στέφανος τον περιμέναν σνήθως στο σταθμό και μαζί, χαρούμενοι κι' εότρυ- σμένοι, έκαναν το δρόμο ως τη βίλλα. Έκείνοι οι δού πήγαιναν μπροστά, κι' ο Στέφανος από πίσω τους άργοπορούσε, για να πετά το τόπι του ή να κολά έδω και και το σερφίνι του.

Ο Νοέμβρης διέκεψε την εότρυσιμένη αυτή ζωή. Ο καιρός έφύγχανε, τα πρώτα χιόνια έπεσαν κι' έκείνοι βιάστηκαν να γυρίσουν και να καθήσουν στήν πόλη.

Άλλοτε, καθώς είπαμε, ή κυρία Είρήνη βοηθούσε τον άντρα της στις διάφορες εργασίες τοδ έμπορίου του. Και τώρα λοιπόν θα τον παρακαλούσε να της δώση εργασία, για να τον άνακουφίη από τοδ πολλούς κόπους. Άλλά έκείνος δεν την άφησε να τελειώση.

— Όχι, άγαπητή μου, της είπε. Έσύ τώρα είσαι άλλη δουλειά. Οι μπορούσε να κάμης για την εότυχία μας, το έκα μες με το παραπάνω. Πάντα θαζήτω τη συμβουλή σου, αλλά δεν έχω πια να χάνης καιρό

με τις έμπορικές μου υποθέσεις. Η δική σου εργασία είναι τώρα πολύ σπουδαιότερη. Ο Στέφανος μας έμαζάωσε. Σε λίγα χρόνια θα τον στερηθούμε γιατί θα τον στείλουμε στο σχολείο. Άλλά ως να έλθη ο καιρός να κλεισθή σ' ένα λόκειο, πρέπει να λάβη την άνατροφή που μόνο οι μητέρες μπορούν και πρέπει να δούν στα παιδιά τους. Ποιός λοιπόν είναι καταλληλότερος από σένα να ανατρέψη τον Στέφανό μας και να τοδ δώση καλά παραδείγματα; Η γλοκόπη σου, ή ύπομονή σου, ή σπαργή σου, θα καρποφορήσουν στήν τρυφερή του καρδιά. Ο γίός μας έχει καλά φυσικά και σδ θα τα τελειοποιήσης. Θα εξακολουθήσης, έντατικώτερα τώρα, το έργο που άρχισες άφύτου ήταν στήν κοδνία. Δεν θα δυσκολευθή καθόλου να τον διδάξης να γαπά το καλό κι' από τα χέρια σου θα βγή έτοιμος για να γίνη ένας καλός και τίμιος άνθρωπος, που να πείση μια μέρα τόπο στήν κοινωγία.

Αυτό έγινε. Η μητέρα εξακολούθησε το έργο της άνατροφής, που είχε άρχισι από τη γέννηση τοδ Στεφάνου. (Έπεται συνέχεια)

Μετέφρασε Η. Γ. και Γ. Σ.

«Όποτε, κυρία, όποτε έλευθερά!..» (Σελ. 269, στ. 6')

«Έκείνοι πήγαιναν μπροστά κι' ο Στέφανος πίσω...» (Σελ. 277, στ. 6')

«Όποτε, κυρία, όποτε έλευθερά!..» (Σελ. 269, στ. 6')

με τις έμπορικές μου υποθέσεις. Η δική σου εργασία είναι τώρα πολύ σπουδαιότερη. Ο Στέφανος μας έμαζάωσε. Σε λίγα χρόνια θα τον στερηθούμε γιατί θα τον στείλουμε στο σχολείο. Άλλά ως να έλθη ο καιρός να κλεισθή σ' ένα λόκειο, πρέπει να λάβη την άνατροφή που μόνο οι μητέρες μπορούν και πρέπει να δούν στα παιδιά τους. Ποιός λοιπόν είναι καταλληλότερος από σένα να ανατρέψη τον Στέφανό μας και να τοδ δώση καλά παραδείγματα; Η γλοκόπη σου, ή ύπομονή σου, ή σπαργή σου, θα καρποφορήσουν στήν τρυφερή του καρδιά. Ο γίός μας έχει καλά φυσικά και σδ θα τα τελειοποιήσης. Θα εξακολουθήσης, έντατικώτερα τώρα, το έργο που άρχισες άφύτου ήταν στήν κοδνία. Δεν θα δυσκολευθή καθόλου να τον διδάξης να γαπά το καλό κι' από τα χέρια σου θα βγή έτοιμος για να γίνη ένας καλός και τίμιος άνθρωπος, που να πείση μια μέρα τόπο στήν κοινωγία. Αυτό έγινε. Η μητέρα εξακολούθησε το έργο της άνατροφής, που είχε άρχισι από τη γέννηση τοδ Στεφάνου. (Έπεται συνέχεια) Μετέφρασε Η. Γ. και Γ. Σ.

166. Carie
 * * * * * = Άδρια.
 * * * * * = Αίγαιος.
 * * * * * = Πόντος.
 * * * * * = Προματικός.
 Και καθέτος τὰ ἴδια.
 Βουλή σὸ τ. Βοηκοῦλ. τ. Ἐλλάδων

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

1998
Αγρίφοδο, δὲν κατοικῶ στὸ Βελο, ἀλλὰ πρόκειται νὰ γῶ τὸθα. Ἀναλλήσσομε Μ. Μυστικά; Βολητικὸ Κεράσι
 (ΚΓ' - 1897)
Εισαχομένη σὸ Διάπλαστικόν, χαίρετὰ ἄλους τὸς φίλους καὶ φίλας τῆς Αἰσθλῆσεως.
 ΙΩΑΝΝΑ ΔΕΡΚ
 (ΚΓ' - 1298)
Αβυσσινία, πρόσθε μὴ σὰ μανίση ὁ ἦλιος. Σαμαράδα θύμωσες, πὸς δὲν φαίνεσαι;
 Ἀνέλιση Χαρά
 (ΚΓ' - 1299)

ΓΥΝΑΙΚΑ, ἐγκάρδια συλλυπητήρια γὰρ τὸ θρόνυμά σου ἢ σιωπῆ σου μὲ λυπῆ. Ἐρωτικὸ περιμένω. ΜΕΛΙΣΣΑ
 (ΚΓ' - 1300)
Σύλλογος «ΜΟΖΑΡΤ», στὸν πόλεμο σὰς ἠποστειλῶ. Δίσκ, κομπούλι ΜΕΛΙΣΣΑ
 (ΚΓ' - 1801)
ΚΡΟΝΟΣ
 (ΚΓ' - 1802)
ΝΕΣΤΩΡ
 (ΚΓ' - 1803)

ΑΠΟΤΕΛΕΜ ΔΙΑΓΩΝ. ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ Βραβεύθηκαν μὲ βραβεῖο Πρώτο: ΔΑΗΜΝΟ ΣΜΥΡΝΗ, Δεύτερο: ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΙΔΑΝΙΚΟ, Τρίτο: ΔΟΞΑΣ Μ. ΚΡΗΓ. ΚΟΠΟΥΛΟ. Ἰσοτίμος: Ἰωάν. Κτεριατῆς.
 (ΚΓ' - 1804)

Β ΔΙΑΓΩΝΙΣΜ. ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΖΟΓΡΑΦΙΚΗΣ Στείλατε σκεῖτα ἢ ἔργα ζωγραφικῆς καὶ ἰχθυογραφίας. Πρόθεσμία δέμημος. Δίσις: ΚΒ - 849.
 ΚΓ' - 1805

Αναλαμβάνω ἀντιπροσωπευοῦσιν οὐδὲν ἄλλο Συλλόγου καὶ Περιουσιακοῦ. Γράψατε: Ἄνδρ. Βουγιούκων, ρ. τ. Καλάμας.
 ΚΓ' - 1806

ΑΝΑΚΩΧΗ

Πάουσι τὸν πόλεμο γὰρ μὲρα. Ἀδελφία Διαπλαστικῶν γὰρ μὲ μὲρα ξαναγινώμαστε παιδιὰ τῆς Μανας Διαπλαστικῆς - ἀδελφία ἀγαθῆν...
 Σὰς προσκαλοῦμε, διαλασὸν πρὸς Θεσσαλονίκης, σὴν Γιορτῆ πὸς δίνουσι. σὴν ἐκδρομῆ πὸς δὲ γίνῃ σὴν Γεωργικῆ Σολῆ Στῆς 19 Αδούστου. προσκαλοῦμε ἄλους ἀνεξαρτήτως.
 Θὰ παραθέσομε γέμνα. Θὰ γίνουσι διάφορα διαλέξεις. Ἀγώνες: Βόλλο-Μακόλλ. Ἀδόνων Τένυς-Φοιν. Μπαλλ. Ἀδόνων. Ἀλμάτων καὶ λοιπὸν. Διάφορα ψυχαγωγικὰ παγνίδια. Σὰς ἐτοιμάζουσι τῆς μεγαλειότερες ἐκπλῆ-
 τὸν ἔαυτο. Ἐπισημῶς καὶ Πρόγραμμα τῶρα ὁ νέος ἦρξας δάει ἕνα ναντιμὸν τῆδος του.
 ΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ

ΚΓ' - 1806
Προκηρῶσο διαγωνισμ. Γερματισοῦν καὶ Μ. Μ. Βραβεῖα 2 ἀπὸ ἕκαστον. Γράψατε: Ἄνδρ. Βουγιούκων, ρ. τ. Καλάμας.
 ΚΓ' - 1807

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ-Σ ΠΟΛΙΣ». Προκηρῶσομεν Ἀγώνισμ. Μ. Μυστικῶν, Βραβεῖα ἑκτεκτὰ. Πρόθεσμία μῆνας. Συμμετοχῆ 80λεπτος. Στείλατε: Σύλλογον «Κωνσταντινουπόλις» ρ. τ. Ἀθήνας.
 ΚΓ' - 1807α

Αποτελέσματα διαγωνισμοῦ. Ἐβραβεύθησαν: Σπύρη, Καρακίτσης, Βοηκοπούλα Ἐλλάδων; Ἰὸν Ἄγγου. - Πέντε Φαῖς.
 (ΚΓ' - 1808)

Δὸ Διαπλαστικὸν ἀρχοῦσιν ἀντιπροσωπευοῦσιν κατὰ τὸν Πόλεμο μῆνας. Συμμετοχῆ 50λεπτος. Δίσις: Βασιλικῆ Στρατικῆ, ἀπὸφοιτος Γυμνασίου, Θῆρας.
 (ΚΓ' - 1809)

Δ ἈΚΗΡΥΞΙΣ. - Στὸν ἰσομερὸ ἀπὸλογο ΜΟΖΑΡΤ - ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΥ λαμβάνω μέρος καὶ κηρύσσομαι κατὰ τὸ Κομφουκίου, ἀπὸς θέλησιν νὰ τὰ βάλῃ μὲ τὴ ΔΙΣΤ, χωρὶς νὰ συλλογισθῆ ὅτι τὴν προστατεύει σὺμαχος τοιμερῶς, ἀδυσώπητος σὴν τιμωρῆ, δ:
 ΣΤΙΑ
 (ΚΓ' - 1810)

ΑΛΗΞΙ. ΣΜΥΡΝΗ, ΔΙΣΤ, ἐνοήθητε σφικτὰ καὶ τίποτε μὴ φοβησθε: σὰς προστατεύει παντοδύναμος σὺμαχος. ΣΤΙΑ
 (ΚΓ' - 1811)

ΒΡΕ ΜΕΝΤΕΛΕΣ, γιὰτὶ δὲν κοινησῆ; ἀκολούθησε τὸ παράδειγμα τῆς ἀδελφῆς σου. ΕΜΠΡΟΣ μὲ θάρρος σὸν ἀγὼν νὰ σὰς προστατεύω. ΕΜΠΡΟΣ.
 ΣΤΙΑ
 (ΚΓ' - 1812)

ἤλωσις. - Νέα μου Δίσις: Νεῦρον Ἀδελφῆν, Δευκάδα.
 (ΚΓ' - 1813)

Αναλλήσσο Μ. Μ. μὲ ἄπονον καὶ ἄπονον ἔχει τὴν εὐχαρίστησιν νὰ μὸς ἀποσείλῃ μὲσω Διαπλάσ. ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΑΙΘΗΜΑ
 (ΚΓ' - 1814)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, Χαίρεσθαί καὶ ἀγαλλιάσθα. ἈΔΡΟΜΥΛΑ γέμωσθ.
 Μυστηριώδης Υπερωσιότης
 (ΚΓ' - 1815)

Προκηρῶσο διαγωνισμ. Γερματισοῦν Ἐκπαστάσεως. Πρόθεσμία μῆνας, βραβεῖα τρία. Δίσις: Γεωργ. Σαμπολιτῆν, Καλάμας.
 (ΚΓ' - 1816)

Αποτελέσματα διαγωνισμοῦ μου Μυστικῶν: Βραβεύονται: α) Φίλιμα, β) Φουβιδόπουλος, γ) Σπύρη. Καρτῶν: Ἡλιοπερικχοῖος.
 Ἄγγελος Εὐρήνης
 ΚΓ' - 1816α

«ΔΑΜΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΜΑΤΟΣ» Προκηρῶσο διαγωνισμὸν ἐρωτικῶν: «Ἐάν εἴχετε τὸν κεραιὸν εἰς τὰς χεῖρας σας, πὸς θὰ τὸν ἀρρίπτει;» Ἀναγέσθατε ἐπὶ καλλιτεχνικῆς κάρτας Βραβεύθησθαί χωριστὰ ἀπάντησις καὶ κάρτα. Πρόθεσμία δέμημος. Δίσις: Δ. Καπῆτων, ρ. τ. Ἀργοστόλιον. ΕΜΠΡΟΣ ΟΛΟΙΟΛΑΙ

(ΚΓ' - 1817)
ΚΑΠΕΤΑΝ ΤΡΟΜΑΡΑ γιὰτὶ σιωπῆς σὸ σὸς ἰσχυρῶ, Μήλας βουβηθῆσις, μὸς μου; Πάντοτε πρόθυμος...
 ΗΡΩΣ ΤΗΣ ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ
 (Ἄνδρ. Ραχόπουλος)
 (ΚΓ' - 1818)

ΣΕΙΡΑ ΚΑΛΙΤΕΧΝ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ. Μ ΜΥΣΤΙΚΩΝ ΚΑΡΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ Βραβεῖα δύο σὸν καθένα: πρόθεσμία δέμημος ἡ Δίσις: Τηλαυγῆ Φάρον, ρ. τ. Καλάμας.
 ΤΗΛΑΥΓΗΣ Φ. ΡΟΣ
 (ΚΓ' - 1820)

Ο ΜΕΛΙΚΡΤΗΣ ἀλληλογραφῆ, ἀναλλάσσοι Μ. Μ. μὲ νέους καὶ νέους προλέτων Ἀθηναίων, Πειραιῶς Στείλατε: Παναγιῆν διὰ Μελικρτῆν, Θῆρας.
 (ΚΓ' - 1821)

Μαρίοντες ΟΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΑ σὸ Διάπλαστικὸν σύλλογον «ΚΡΑΤΑΙΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΟΡΧΟΜΕΝΟ», συγκαίρομεν αὐτὴν διὰ τὰς μεγίλας τῆς ΠΡΟΒΟΥΣΣΙΣ καὶ τῆς ὑπεσχεμέθα ὅτι θὰ ἐργασθόμεν παντοιοτρόπως νὰ τὴν καταστήσομεν «ΚΡΑΤΑΙΟΤΕΡΑΝ».
 ΑΡΑΤΟΣ ΠΥΓΜΑΧΟΣ
 ΕΛΛΗΣ ΠΟΝΤΟΣ
 καὶ ΛΕΑΡΧΟΣ
 (ΚΓ' - 1822)

Καὶ ἀπὸ κληροῦν πολλῶν παρατεῖνο διαγωνισμὸν μου κατὰ τὸν δύο μῆνας. Καμφουκίος, σὸς κηρύτται πόλεμον, ἠποστειλῶσιν εὐχαρίστως Δίσις. Ἐμπρὸς ψευτοπαληγορῆ. - Ἰω. Κυριατῆς
 (ΚΓ' - 1823)

Εισαχομένος σὸν σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως, χαίρετὰ ἄλους καὶ ἄλους. ΑΡΤΑΝΙΑΝ
 (ΚΓ' - 1824)

ΣΥΛΛ. «ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ» Δ. (ΥΠ' Τ ΣΚΙΑ Σ') Η.
Δὸνισσα Γεβριέλλα, σὲ ἐξορῶμεν δέξου τὴν φίλιαν μας; Κλωθῶ, γίνεσαι ἀντιπροσωπευοῦσιν τοῦ Σύλλογον; Δίσις: «Μέγαρον Τριῶν Ἐρωτικῶν Ἀστέρων». Δεχόμεθα μέλη ἀπὸ παντοῦ. - Ὁ Πρόεδρος μ' ἢ Προεδρίνα: Κόμης Γραβιτῆς, Κόμης Γεβριέλλα.
 (ΚΓ' - 1825)

ΜΠΑΝΟΜΕΝ ΣΤΟΝ «ΚΟΚΚΙΝΟΝ ΒΡΑΧΟΝ». Ἐμπρὸς Δίσις, Φωτεινῆ Σάντη Ἐρωτῆς Ἰπποκῆ; Ἐπιθετὸν Περυηπίσσα.
 (ΚΓ' - 1826)

Οσοῦς προτινάμε ἢ μὰς ἐπρότειναν Μ. Μ. ἂν δὲν σμειβῶνουν Δισίν των θ' ἀδυνατοῦμεν νὰ παγνώμεν. - ΣΜΥΡΝΗ, ΚΑΒΑ, ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ, ΑΒΙΟΡΕΤΤΑ. (Δίσις Σωάρας: ΚΓ' - 1022).

Μύσις εὐχῆς, δέξου, ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ, σὴν γιορτούλα σου ἀπὸ τὴν ΠΑΝΟΥΚΛΑ
 (ΚΓ' - 1828)

Μάγισσα, ἀρχίζουσι γαλλικῶσ; (Grands d' Espagne couvrez vous!!)

ΣΜΥΡΝΗ, ΠΑΝΟΥΚΑ (ΚΓ' - 1829)
Αποτελέσματα διαγωνισμοῦ: Βραβεύθησαν: Κυριατῆς, Σκλιβῆ. Λοιποῦς εὐχαριστοῦμεν ΠΑΝΟΥΚΛΑ, ΑΝΑΒΟΚΑΤΕΒΑΣΜΑ

(ΚΓ' - 1830)
Ἰωάννα Δύρη, στείλα πρόση. Ἰσως: (ΚΓ' - 1087) - ΜΠΕΤΟΒΕΝ (ἀπολόθος τῆς Δουκίσης Γαβριέλλας).
 (ΚΓ' - 1831)
Ἐρωτικὸν ἢ θρασύτης σου εἶναι Ἐπισημῆν φιλῶσιν ἀπὸ τὴν ἐκδύσησιν μου.
 ΑΝΑΡΩΤΗΣ ΣΥΡΙΑΝΟΣ
 (ΚΓ' - 1832)

Ἰπποκῆ τῆς Μάλας, ἔλα δὲ Ἰπποκῆ Ἐλλήνοσας. Βαδικοῦμας, πιουρίκος. Κόρδασις
 (ΚΓ' - 1833)

Κόμης τῶν Ροδῶν, κάνεις ἐκδύμη σεληνόφωτος περιπέτῆς μὲ τὴν λιμοῦσιν; Ἐγὼς πὸς τὴν σὸν κροκέ; Χρῆσαντῆ. Γλυκοῦσσια: δὲν κηρύτταισθα; Παναγιῆν, ἀνεκασθίμεθα; Τριανταπυλλῶν Μπουκοῦσιν
 (ΚΓ' - 1834)

ΚΑΙΚΑΝΤΖΑΡΕ, σὸς εὐχομεν ἰσχυρῶν πολλὰ γὰρ τὴν γιορτῆ σου ΚΑΠΕΤΑΝ ΤΡΟΜΑΡΑ, δὲν ἔσθῃ φαίνεται τὴν ἀποσὸν ἀντιπροσωπεύει ἀπὸ Πασόσμου!!
 ΗΡΩΣ ΤΗΣ ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ
 (ΚΓ' - 1835)

Τριεὶδ Νεότης, Τριεὶδ Ἐρωτικῆ, ἔσθῃ α, παρμένω Θεσσοῦσιν, ἔσθῃ α πὸς πολλοῦ.
 ΜΙΚΡΟΣ ΠΑΤΟΣ
 (ΚΓ' - 1836)

Τὸ σκεῖτατε; ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΟ ἢ ΖΙΝΟΥΛΑ
 (ΚΓ' - 1837)

Καυκάσι, πρόσθε! καὶ νεκρὸς ἐκδύκοῦμαι Ρόξου Δέχουσι. Ἰπποκῆ τῆς Μάλας
 (ΚΓ' - 1838)

ΟΡΟΚΑΜΦΟΑ, ΜΠΑΡΙΑΝΤΕΡΑ. Τὰς ἀπὸ τῆς σου δὲ σκεῖτα καὶ τὰς διασπορῆς δὲ σκεῖτα ἀπὸ μουσικῆ σκεῖτα. Λοιπὸν ἢ ἔσθῃ ας κηρύτται ΠΗΠΟΤΑ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ, σὰς σκεῖτα, ΡΟΖΕΥ, ΜΟΝΑΒΑΣΟΝ, γράφο:
 (ΚΓ' - 1839)

«ΤΡΟΜΟΣ». Σειμοντασῶσιν σκεῖτα; Κύμα Αἰνῶσι; Κηροσινῶσιν; Ἄνδρ Ἀδελφῆς; Φωγικῶσιν; Ἀρχιδιάβολος; Μάναλος; Τρουνησῶσιν; Βασιλειῆδης; Κερωνοβ; Ἰπποκῆ; Δημητρίου (Ἀπολοῦδης).
 ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ, ΖΟΥΒ
 (ΚΓ' - 1840)

Παναγιῆν (Κουλιὰ Γαλλίδου) μὲ σὸς ἰσχυρῶ, καλύτερα θὰ ἦτανε Κοινοσμουσῶσιν.
 ΣΜΥΡΝΗ ΠΙΡΗ
 ΣΚΛΑΒΙΔ, (Συμμορῆ Ἀδελφῶσιν, εὐχαριστοῦμεν θερμοῦσιν.)
 (ΚΓ' - 1841)

Αποτελέσματα διαγωνισμοῦ μου: Ἀπὸ τὰ πολλὰ ὁμοσπονδία τετράδια πὸς ἔλαβι, ὁ κληρὸς ἠδύνοσε τὰ: 1) Δοσάτο Γλυκοῦσθῆμα, 2) Ἰπποκῆ, 3) Ἄνδρ δὲ Δάμης. Τὰ βραβεῖα μ' ἔνα τετράδιό μου στέλλω προσεξῶσιν. Εὐχαριστὰ ἄλους μὸς στείλας.
 Κηρύτται

ΟΙ ΑΠΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ σονδρῶσιν καὶ παρακαλοῦσιν νὰ δηλώσιν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ δίσκ. 2 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας κληρῶσιν. Ἄλλως δὲν εὐδυνώμεθα διὰ τὴν ἀπόλειπσιν των φυλλῶσιν των.